

[Startside](#) > ... > [Domstolsprocedurer](#) > [Digitaliseringsforordningen — Meddelelser Fra Medlemsstaterne](#) Germany

Indholdet er leveret af
Tyskland

Digitaliseringsforordningen — Meddelelser fra medlemsstaterne

Tyskland

Denne side indeholder oplysninger om de meddelelser, som medlemsstaterne har givet i henhold til forordning (EU) 2023/2844.

1. Nationale IT-portaler til kommunikation med domstole eller andre myndigheder

I overensstemmelse med loven om indførelse af digitale akter i retssystemet og om yderligere fremme af digital retspleje (*Gesetz zur Einführung der elektronischen Akte in der Justiz und zur weiteren Förderung des elektronischen Rechtsverkehrs*) (tyisk statstidende (BGBl.) 2017 I, s. 2208), som trådte i kraft den 1. januar 2018, er domstole og anklagemyndigheder som udgangspunkt forpligtede til fra den 1. januar 2026 udelukkende at opbevare rets- og sagsakter i digital form.

Siden den 1. januar 2018 har parter i retssager også haft mulighed for at indsende elektroniske dokumenter i stedet for skriftlige dokumenter til de civile domstole via sikre transmissionskanaler (§ 130a, stk. 4, i den civile retsplejelov (*Zivilprozessordnung*, ZPO)). Dette gælder tilsvarende for de øvrige domstole, jf. henvisninger til denne bestemmelse i anden lovgivning.

Visse parter i retssager er også forpligtede til at opretholde sikre transmissionskanaler for at muliggøre rettens forkyndelse af elektroniske dokumenter (§ 173 i ZPO) (navnlig advokater, notarer, skatterådgivere, fogeder, offentlige myndigheder osv.). Siden den 1. januar 2022 har advokater, offentlige myndigheder og juridiske personer under offentlig ret været forpligtede til at indgive dokumenter til de civile domstole elektronisk (§ 130d i ZPO). Dette gælder tilsvarende for de øvrige domstole, jf. henvisninger til denne bestemmelse i anden lovgivning. Retsvæsenet anvender den tekniske infrastruktur i den digitale rets- og forvaltningspostkasse (*Elektronisches Gerichts- und Verwaltungspostfach*, EGVP (egvp.justiz.de)), til dette formål.

Systemet sikrer fortrolighed, autenticitet, integritet og juridisk gyldighed af elektronisk overførte dokumenter. Inden for retssystemet bruger advokater, domstole og andre medlemmer af retsvæsenet EGVP til effektiv dokumentudveksling. I en administrativ sammenhæng bruger offentlige myndigheder EGVP til at kommunikere sikkert med hinanden og med borgerne. Brugere skal have adgang til særlig software til digital retspleje. Adgangen er ofte baseret på identifikation og autentifikation ved hjælp af elektroniske signaturkort eller andre autentifikationsmetoder, herunder eID for borgere. Dette sikrer, at det udelukkende er autoriserede personer, der kan sende og modtage dokumenter via systemet.

EGVP er som den nationale IT-portal en moderne og sikker løsning til digital kommunikation i retlige og administrative anliggender. Da EGVP sørger for en sikker, juridisk bindende, effektiv og sporbar dokumentoverførsel, udgør det et vigtigt redskab for de forskellige interessenter i Tysklands retssystem og forvaltning.

Følgende IT-portaler er blevet oprettet som sikre transmissionskanaler til kommunikation med domstolene:

- den særlige digitale postkasse for advokater (*besonderes elektronisches Anwaltspostfach, beA* (bea-brak.de)). Denne er tilgængelig for fysiske personer og advokatvirksomheder, der er indført i det centrale register hos det tyske advokatsamfund (Bundesrechtsanwaltskammer, BRAK) (§ 31a og b i forbundsadvokatloven (*Bundesrechtsanwaltsordnung, BRAO*))
- den særlige digitale postkasse for notarer (*besonderes elektronisches Notarpostfach, beN* (bnotk.de)). Denne er tilgængelig for fysiske personer, der er registreret som notarer i det tyske forbundsnotarkammers register (Bundesnotarkammer, BNotK). Den kan også oprettes for stedfortrædende notarer, notarfuldmægtige, BNotK, notarkamre og andre notarorganisationer (§ 78n i forbundsloven om notarer (*Bundesnotarordnung, BNotO*))
- den særlige digitale postkasse for skatterådgivere (*besonderes elektronisches Steuerberaterpostfach, beSt* (steuerberaterplattform-bstbk.de)). Denne er tilgængelig for skatterådgivere og skatteeksperter, der er udpeget i henhold til § 32, stk. 2, andet punktum, i skatterådgivningsloven (*Steuerberatungsgesetz, StBerG*). Den er også tilgængelig for skatterådgiverkamre og skattevirksomheder, der er udpeget i henhold til § 32, stk. 3, i StBerG (§ 86d og e i StBerG)
- den særlige digitale postkasse for offentlige myndigheder (*besonderes elektronisches Behördenpostfach, beBPo*). Denne er kun tilgængelig for offentlige myndigheder og juridiske personer under offentlig ret
- den særlige digitale postkasse for borgere og organisationer (*besonderes elektronisches Bürger- und Organisationenpostfach, eBO*). Der findes en række eBO'er, som er betalingspligtige. På egvp.justiz.de findes en liste over udbyderne. Brugeren identificeres ved hjælp af eID, kvalificerede elektroniske segl, en erklæring om navn og adresse attesteret af en offentlig notar eller, hvis der er tale om offentligt udpegede eller edsvorne personer, der leverer tolke- eller oversættelsestjenester, samt fogeder, ved bekræftelse af udpegelsen fra det offentlige organ, der er omhandlet i § 11, stk. 2, nr. 3 og 4, i bekendtgørelsen om digital retspleje (*Elektronischer-Rechtsverkehr-Verordnung, ERVV*)
- postkassen og leveringstjenesten for en OZG-brugerkonto (loven om online-adgang (*Onlinezugangsgesetz*)) (mein-justizpostfach.bund.de), som stilles gratis til rådighed for alle borgere via en "BundID" ("føderalt ID", id.bund.de)
- postkassen og leveringstjenesten for en De-Mail-konto, hvis afsenderen ved afsendelsen af meddelelsen er sikkert logget ind, jf. De-Mail-lovens § 4, stk. 1, andet punktum (*De-Mail-Gesetz*), og har fået dette sikre login bekræftet i overensstemmelse med § 5, stk. 5, i De-Mail-loven (<https://www.bmi.bund.de/DE/themen/moderne-verwaltung/e-government/de-mail/de-mail-node.html>).

Med undtagelse af den afsenderbekræftede De-Mail er alle sikre transmissionskanaler baseret på EGVP-infrastrukturen.

Nærmere oplysninger om de sikre transmissionskanaler via beBPo, eBO samt postkasse- og leveringstjenesten for en OZG-brugerkonto samt de generelle tekniske betingelser for digital retspleje findes i ERVV.

2. National lovgivning om videokonferencer på det civil- og handelsretlige område

I henhold til § 128a, stk. 1, i den civile retsplejelov (ZPO) kan retten efter anmodning eller af egen drift tillade parterne, deres befuldmægtigede repræsentanter og deres rådgivere at opholde sig et andet sted under et mundtligt retsmøde og foretage processuelle handlinger fra dette sted. Der vil derefter ske samtidig audiovisuel transmission af retsmødet til dette sted og til retssalen. Retten kan også pålægge afholdelse af et videoretsmøde mod parternes ønske. Tilladelse til et videoretsmøde er ikke en uformel foranstaltning, der træffes for at lede sagens forløb, men er underlagt en afgørelse truffet efter rettens faglige skøn. Denne afgørelse kan til enhver tid ændres. Hvis retten ikke råder over det nødvendige tekniske udstyr, kan en anmodning ofte afvises. Afvisningen af en anmodning om et videoretsmøde skal begrundes.

Desuden kan retten kun efter anmodning tillade, at et vidne, en sagkyndig eller en part opholder sig et andet sted under en afhøring i overensstemmelse med § 128a, stk. 2, i ZPO.

Der gælder de samme formelle regler for videoretsmøder som for retsmøder med fysisk fremmøde. Alle processuelle rettigheder kan udøves på samme måde. Retten til at være repræsenteret af en advokat berøres ikke af videoretsmødet. De fleste af de videokonferencesystemer, der anvendes i retssystemet, har break out-lokaler, der giver mulighed for fortrolig konsultation mellem en advokat og en klient.

Retten skal sikre, at offentligheden har adgang til retssalen og retsmødet. Derfor skal retsmødet være genstand

for en transmission til retssalen på en sådan måde, at offentligheden kan følge sagen. Retsformanden skal være til stede i retssalen. De øvrige personer, der beklæder retten, kan deltage ved hjælp af videokonferenceteknologi, hvis der er vægtige grunde hertil.

Den grad af sikkerhed, hvormed de parter, der deltager ved hjælp af videokonferenceteknologi, skal identificeres, er den samme som efter reglerne for retsmøder med fysisk fremmøde. Der findes ingen formelle identifikationsprocedurer for parterne og deres advokater eller for andre deltagere i sagen, herunder vidner. De identifikationskrav, der gælder i de enkelte tilfælde, er derfor overladt til rettens skøn. Da indkaldelsen med adgangsoplysningerne kun sendes til de relevante deltagere, er der ofte ikke behov for yderligere legitimation. Desuden møder parterne ofte op sammen med deres advokat, som typisk er kendt af retten. I de sjældne tilfælde, hvor der er tvivl om en deltagers identitet, kan denne tvivl afkræftes ved f.eks. at bede vedkommende om at fremlægge legitimation.

Inspektion af beviser som led i den formelle bevisprocedure (*Strengbeweisverfahren*) er ikke mulig under et videoretsmøde.

Der er ikke fastsat bestemmelser om optagelse af retsmødet. Der anvendes derfor ikke tale til tekst-software. Dog skal der i henhold til § 159 i ZPO udarbejdes en protokol over retsmødet og enhver bevisførelse. Der kan foretages en foreløbig lydoptagelse af protokollens indhold (§ 160a i ZPO). Parterne i sagen og tredjeparter har forbud mod at optage retsmødet.

I familieretlige sager findes bestemmelserne om videoretsmøder i § 30 og 32 i loven om familieretlige sager og sager om frivillig retspleje (*Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit*, FamFG).

Videokonference er også en mulighed i insolvens- og rekonstruktionssager, f.eks. ved kreditormøder for at undersøge og fastslå krav eller ved møder for at drøfte og stemme om en rekonstruktionsplan. Dette er tilladt i henhold til § 4 i konkursloven (*Insolvenzordnung*, InsO) og § 38 i loven om stabilisering og rekonstruktion af virksomheder (*Unternehmensstabilisierungs- und -restrukturierungsgesetzes*, StaRUG), som henviser til de relevante bestemmelser i ZPO.

Alle tyske domstole og andre retslige myndigheder har adgang til videokonferenceinfrastruktur, selv om omfanget af denne infrastruktur varierer fra region til region og fra en gren af retsvæsenet til en anden. Forbundsregeringen er kun ansvarlig for at udstyre de føderale domstole med hardware og software. For alle andre domstole, dvs. langt størstedelen af de tyske domstole, ligger dette ansvar hos delstaterne. Omfanget af de oplysninger, der gives, varierer betydeligt fra domstol til domstol, men dækker generelt de forventede oplysninger. Deltagernes informationsbehov er generelt faldet i de senere år, da brugen af videokonferencer er blevet stadig mere udbredt.

På grund af systemet med regionalt ansvar for retsforvaltning anvendes der en bred vifte af forskellige videokonferenceplatforme i det tyske retssystem – lige fra løsninger på stedet udbudt af Jitsi, Big Blue Button, Skype for Business, Pexip og Nextcloud Talk til cloudtjenester såsom Cisco Webex og Microsoft Teams. Mens alle de anvendte videokonferencesystemer ønsker at tilbyde bred støtte til pc- og mobilklinter, opstår der lejlighedsvis kompatibilitetsproblemer.

Tolkning er fortsat en udfordring i forbindelse med videoretsmøder. De fleste af de videokonferencetjenester, der anvendes i det tyske retssystem, tilbyder ikke en ekstra lydkanal, som er nødvendig for at tilslutte en simultantolk online. I langt de fleste tilfælde kan deltagere, der har brug for en tolk, derfor ikke deltage i retsmødet på afstand.

3. National lovgivning om videokonferencer i straffesager

1. Regler om brug af videokonferenceteknologi i henhold til strafferetsplejeloven (*Strafprozessordnung*, StPO)

Det er i den tyske strafferetspleje fastlagt, i hvilke formelle situationer og på hvilke betingelser en afhøring eller et retsmøde må finde sted via (eventuelt grænseoverskridende) videokonference for at lette nationale straffesager ført af tyske myndigheder.

Uden for det primære retsmøde er det som udgangspunkt muligt at foretage en afhøring ved hjælp af

videokonferenceteknologi (§ 58b i StPO for afhøring af vidner og § 136, stk. 5, og § 163a, stk. 4, andet punktum, begge sammenholdt med § 58b i StPO, for afhøring af tiltalte). Brugen af videokonferenceteknologi til afhøring er kun tilladt i ekstraordinære situationer i forbindelse med dommeres afhøring af vidner (§ 168e i StPO).

Ordlyden af ovenstående bestemmelser er som følger:

- § 58b i StPO Afhøring ved hjælp af audiovisuel transmission:

Afhøringen af et vidne uden for det primære retsmøde kan foretages på en sådan måde, at vidnet opholder sig et andet sted end den person, der foretager afhøringen, og at afhøringen samtidig transmitteres ved hjælp af audiovisuelle midler til det sted, hvor vidnet befinder sig, og til afhøringslokalet.

- § 168e i StPO Særskilt afhøring af vidner:

Hvis der er en overhængende risiko for alvorlig skade på et vidnes trivsel, hvis vidnet afhøres i nærvær af personer, der har ret til at være til stede, og denne risiko ikke kan afværges på anden måde, bør dommeren afhøre vidnet særskilt fra de personer, der har ret til at være til stede. Afhøringen transmitteres samtidig ved hjælp af audiovisuelle midler til de personer, der har ret til at være til stede. Retten til deltagelse for de personer, der har ret til at være til stede, forbliver i øvrigt upåvirket. § 58a og 241a finder tilsvarende anvendelse. Den i første punktum nævnte afgørelse kan ikke anfægtes.

Inden for rammerne af en mundtlig prøvelse af tilbageholdelse kan der afholdes et mundtligt retsmøde ved hjælp af videokonferenceteknologi, hvis den tiltalte har givet afkald på retten til at deltage personligt, eller hvis lang afstand, sygdom hos den tiltalte eller andre uoverstigelige hindringer forhindrer vedkommende i at blive ført til retsmødet. § 118a, stk. 2, i StPO har følgende ordlyd:

- § 118a, stk. 2, i StPO Mundtligt retsmøde til prøvelse af tilbageholdelse:

Den tiltalte skal blive ført til retsmødet, medmindre vedkommende har givet afkald på retten til at være til stede, eller medmindre lang afstand, sygdom hos den tiltalte eller andre uoverstigelige hindringer forhindrer, at vedkommende kan blive ført til retsmødet. Retten kan på de betingelser, der er fastsat i første punktum, bestemme, at det mundtlige retsmøde skal afholdes på en sådan måde, at den tiltalte opholder sig et andet sted end retten, og at retsmødet samtidig transmitteres ved hjælp af audiovisuelle midler til det sted, hvor den tiltalte befinder sig, og til retssalen. Hvis den tiltalte ikke bliver ført til det mundtlige retsmøde, og hvis den procedure, der er nævnt i andet punktum, ikke følges, skal forsvareren varetage den tiltaltes rettigheder under retsmødet.

Det er ikke tilladt for den tiltalte at deltage via en audiovisuel forbindelse i det primære retsmøde. Med loven om yderligere digitalisering af retsvæsenet (*Gesetz zur weiteren Digitalisierung der Justiz*) har Tyskland til hensigt, efter anmodning, at gøre det muligt at deltage via videokonferenceteknologi i det primære retsmøde i en appelsag vedrørende retlige spørgsmål (*Revision*) i straffesager. Denne mulighed vil dog være begrænset til det primære retsmøde for sådanne appeller, hvor drøftelsen kun vil vedrøre retlige spørgsmål, og personlige indtryk derfor ikke vil være vigtige.

Den gældende lovgivning tillader dog allerede afhøring af vidner ved hjælp af videokonferenceteknologi under det primære retsmøde, hvis der ellers ville være en overhængende risiko for væsentlig skade på et vidnes trivsel, hvis sygdom, svagelighed eller andre uoverstigelige hindringer forhindrer vidnet i at møde op under det primære retsmøde i en forholdsvis lang eller usikker periode, eller hvis vidnet ikke med rimelighed kan forventes at møde op under det primære retsmøde som følge af lang afstand, under hensyntagen til betydningen af deres vidneudsagn. Dette følger af § 247a i StPO:

- § 247a Påbud om vidneafhøring ved hjælp af audiovisuelle midler

1) Hvis der er en overhængende risiko for alvorlig skade på trivslen hos et vidne, som skal afhøres i overværelse af dem, der deltager i det primære retsmøde, kan retten bestemme, at vidnet skal opholde sig et andet sted under afhøringen. Et sådant påbud er også tilladt efter betingelserne i § 251, stk. 2, for så vidt som dette er nødvendigt for at fastslå sandheden. Afgørelsen kan ikke anfægtes. Der skal finde en samtidig audiovisuel transmission af vidneudsagnet sted i retssalen. Vidneudsagnet bør optages, hvis der er bekymring for, at vidnet ikke vil være til rådighed for afhøring ved et fremtidigt primært retsmøde, og optagelsen er nødvendig for at fastslå sandheden. § 58a, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

2) Retten kan bestemme, at afhøringen af en sagkyndig skal foretages på en sådan måde, at den sagkyndige opholder sig et andet sted end retten, og at afhøringen samtidig transmitteres ved hjælp af audiovisuelle midler til det sted, hvor den sagkyndige opholder sig, og til retssalen. Dette gælder ikke i de tilfælde, der er omfattet af § 246a. Den i første punktum nævnte afgørelse kan ikke anfægtes.

I fuldbyrdelsessager er det muligt at høre den dømte person og den sagkyndige ved hjælp af videokonferenceteknologi:

- § 463e Mundtligt retsmøde ved hjælp af audiovisuel transmission:

1) Hvis der afholdes et mundtligt retsmøde med den dømte person forud for en af de retsafgørelser, der skal træffes i henhold til bestemmelserne i dette afsnit, kan retten bestemme, at vedkommende skal opholde sig et andet sted end retten under det mundtlige retsmøde, og at retsmødet samtidig transmitteres ved hjælp af audiovisuelle midler til det sted, hvor den dømte person opholder sig, og til retssalen. Retten bør kun træffe afgørelse om audiovisuel transmission på betingelse af, at den dømte person opholder sig på sin forsvarers eller advokats kontor under det mundtlige retsmøde. Første punktum finder ikke anvendelse, hvis den dømte person er blevet idømt livsvarigt fængsel, eller hvis der er truffet afgørelse om anbringelse på en psykiatrisk klinik eller forvaring.

2) Hvis en sagkyndig, der er udpeget af retten, høres forud for en af de retsafgørelser, der skal træffes i henhold til bestemmelserne i dette afsnit, finder stk. 1, første og tredje punktum, tilsvarende anvendelse.

2. Regler om brug af videokonferenceteknologi til at lette udenlandske retssager i forbindelse med retligt samarbejde i straffesager

Specifikke regler om grænseoverskridende brug af videokonferenceteknologi i straffesager findes i øjeblikket kun i tysk ret i relation til afhøringer. Det drejer sig på den ene side om bestemmelserne til gennemførelse af direktiv 2014/41/EU om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager, i § 91a til 91j i loven om international gensidig retshjælp i straffesager (*Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen*, IRG), og på den anden side § 61c i tilfælde af gensidig bistand, hvor der ikke findes nogen traktat. Hvis disse specifikke regler ikke finder anvendelse, kan den generelle tilladelse til at yde bistand i henhold til § 59, stk. 3, i IRG i princippet udgøre et retsgrundlag for grænseoverskridende brug af videokonferenceteknologi. I henhold til denne bestemmelse kan en afhøring eller et retsmøde gennemføres ved hjælp af audiovisuel transmission, for så vidt dette er muligt i overensstemmelse med tysk procesret (jf. punkt 1).

Med hensyn til afhøring af vidner og sagkyndige ved hjælp af audiovisuelle midler indeholder § 61c i IRG en specifik bestemmelse om, at de ikke må pålægges omkostninger eller administrative foranstaltninger, hvis de ikke efterkommer en indkaldelse til et sådant retsmøde. Indkaldelsen må derfor ikke indeholde nogen trussel om tvangsforanstaltninger i tilfælde af, at den pågældende udebliver. § 61c i IRG finder ikke anvendelse på den tiltalte. Den tiltalte kan dog gøre indsigelse mod en trussel om tvangsforanstaltninger, dvs. anmode om en retsafgørelse i tilfælde af en indkaldelse fra en offentlig anklager eller indgive en klage over en retslig indkaldelse. I forbindelse med den planlagte revision af IRG vil denne særlige regel til fordel for vidner og sagkyndige blive fjernet.

Artikel 24, stk. 1, i direktivet om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (2014/41/EU) giver mulighed for, at vidner og sagkyndige (første punktum) samt mistænkte eller tiltalte (andet punktum) kan afhøres via videokonference af myndighederne i den medlemsstat, hvor de befinder sig, med henblik på efterforskning eller straffesager i en anden medlemsstat.

I henhold til artikel 24, stk. 2, i direktivet om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager kan fuldbyrdelsen af en sådan kendelse imidlertid nægtes, hvis den mistænkte eller tiltalte ikke giver sit samtykke hertil. I Tyskland er det i § 91c, stk. 1, i IRG fastsat, at et videoretsmøde kun er tilladt, hvis den berørte person giver sit samtykke hertil, uanset vedkommendes rolle i sagen. Dette betyder, at et sådant retsmøde altid skal nægtes, hvis der ikke foreligger samtykke (fra tiltalte samt fra vidner og sagkyndige). Som led i den planlagte revision af IRG skal dette fremover kun gælde tiltalte.

§ 91h, stk. 3, i IRG har følgende ordlyd vedrørende gennemførelsen af retsmødet:

Retsmøder ved hjælp af audiovisuelle midler i henhold til § 61c gennemføres under ledelse af den kompetente

myndighed og på grundlag af den lovgivning, der finder anvendelse i den anmodende medlemsstat. Det kompetente tyske organ deltager i retsmødet, fastslår identiteten af den person, der skal høres, og sikrer, at de grundlæggende principper i det tyske retssystem overholdes. Tiltalte skal ved retsmødets begyndelse oplyses om deres rettigheder i henhold til lovgivningen i den anmodende medlemsstat og i henhold til tysk procesret. Vidner og sagkyndige skal oplyses om deres ret til at nægte at afgive forklaring eller oplysninger i henhold til lovgivningen i den anmodende medlemsstat og i henhold til tysk procesret.

4. Retsafgifter i civil- og handelsretlige sager

i) Forordningen om den europæiske betalingspåkravsprocedure (forordning (EF) nr. 1896/2006)

I henhold til den europæiske betalingspåkravsprocedure skulle der gives oplysninger om omkostningerne ved forkyndelse af dokumenter (artikel 28, litra a), i forordning (EF) nr. 1896/2006). Oplysningerne på e-justiceportalen

(https://e-justice.europa.eu/topics/money-monetary-claims/court-fees-concerning-european-payment-order-procedure/de_en?GERMANY=&member=1) er korrekte.

Prøvelse i overensstemmelse med § 1092 i ZPO og artikel 20 i forordning (EF) nr. 1896/2006:

Begæringen om prøvelse i henhold til § 1092 i ZPO giver ikke anledning til særskilte retsafgifter.

Artikel 21, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1896/2006:

Anmodningen om, at et udenlandsk betalingspåkrav erklæres eksigibelt, medfører ikke særskilte retsafgifter.

ii) Forordningen om den europæiske småkravsprocedure (forordning (EF) nr. 861/2007)

Retsafgifterne i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure er fastsat i loven om sagsomkostninger (*Gerichtskostengesetz*, GKG). Den relevante faktor for afgiftens størrelse er sagens værdi, som normalt er den samme som kravets størrelse. De nøjagtige afgifter fremgår af omkostningstariiffen (*Kostenverzeichnis*, KV GKG), som er et bilag til loven om sagsomkostninger. I nr. 1210 i KV GKG angives en afgiftssats på 3,0 i forbindelse med sager ved byretten (*Amtsgericht*). Hvis retssagen afsluttes før tid, sættes afgiften ned til en afgiftssats på 1,0 (nr. 1211 i KV GKG).

iii) Direktivet om retshjælp (direktiv 2003/8/EF)

Hvad angår direktivet om retshjælp (2003/8/EF), er oplysningerne på e-justiceportalen korrekte (https://e-justice.europa.eu/topics/taking-legal-action/legal-aid/de_en, spørgsmål 12). Direktivet finder også anvendelse på rådgivning forud for en retssag (artikel 3, stk. 2, litra a, i direktivet).

iv) Forordningen om formueforholdet mellem ægtefæller/forordningen om de formueretlige virkninger af registrerede partnerskaber (forordning (EU) 2016/1103 og (EU) 2016/1104), Bruxelles IIb-forordningen (forordning (EU) 2019/1111), forordningen om underholdspligt (forordning (EF) nr. 4/2009), forordningen om beskyttelsesforanstaltninger (forordning (EU) nr. 606/2013)

For så vidt angår procedurer i henhold til forordning (EU) 2016/1103 (forordningen om formueforholdet mellem ægtefæller), forordning (EU) 2016/1104 (forordningen om formueretlige virkninger af registrerede partnerskaber), 2019/1111 (Bruxelles IIb-forordningen), 4/2009 (forordningen om underholdspligt) og 606/2013 (forordningen om beskyttelsesforanstaltninger) følger de gebyrbelagte handlinger af bilag 1 til loven om retsafgifter i familieretlige sager (FamGKG) og delvist af loven om rets- og notargebyrer (GNotKG) (for notarprocedurer og procedurer, der ikke vedrører familieretlige spørgsmål, f.eks. vedrørende ægtheden af et dokument).

Procedurer i henhold til forordning (EU) 2016/1103 og forordning (EU) 2016/1104 (forordningen om formueforholdet mellem ægtefæller/forordningen om de formueretlige virkninger af registrerede partnerskaber) sammenholdt med loven om internationale formueforholdssager (IntGüRVG):

For så vidt angår ansøgningsproceduren for udstedelse af en attest i henhold til § 27 i IntGüRVG, er der fastsat et gebyr på 17 EUR (nr. 1711 i omkostningstariiffen, der er vedlagt som bilag til loven om retsafgifter i familieretlige

sager (KV FamGKG), nr. 23808 i omkostningstariffen, der er vedlagt som bilag til loven om rets- og notargebyrer (KV GNotKG)). Gebyret for proceduren i henhold til § 31 i IntGüRVG vedrørende ægtheden af et dokument er 60 EUR i overensstemmelse med nr. 15215 i KV GNotKG. For så vidt angår ansøgningsproceduren for eksigibilitet af et notarialdokument i henhold til § 4, stk. 4, i IntGüRVG, opkræves et gebyr på 264 EUR (nr. 23806 i KV GNotKG).

Procedurer i henhold til forordning (EU) 2019/1111 (Bruxelles IIb-forordningen) sammenholdt med den internationale lov om familieretlige procedurer (IntFamRVG):

Gebyrerne for procedurer i henhold til forordning (EU) 2019/1111 sammenholdt med IntFamRVG kan findes under nr. 1710 ff. i KV FamGKG. Ud over disse gebyrer kan der også påløbe omkostninger til forkyndelse i overensstemmelse med nr. 2002 i KV FamGKG.

Procedurer i henhold til forordning (EF) nr. 4/2009 (forordningen om underholdspligt) sammenholdt med loven om udenlandsk underholdspligt (AUG):

For så vidt angår ansøgningsprocedurer om udstedelse af en attest efter § 71, stk. 1, i AUG, opkræves et gebyr på 17 EUR i henhold til nr. 1711 KV i FamGKG og nr. 23808 i KV GNotKG. For så vidt angår procedurer vedrørende en ansøgning om fastlæggelse af eksigibelt indhold i henhold til § 34, stk. 1, i AUG, opkræves et gebyr på 66 EUR i henhold til nr. 1713 i KV FamGKG. For så vidt angår ansøgningsproceduren for eksigibilitet af et notarialdokument i henhold til § 35, stk. 3, i AUG, opkræves et gebyr på 264 EUR (nr. 23806 i KV GNotKG).

Procedurer i henhold til forordning (EU) nr. 606/2013 (forordningen om beskyttelsesforanstaltninger) sammenholdt med loven om europæiske beskyttelsesforanstaltninger (EUGewSchVG):

Gebyrerne for procedurer i henhold til forordning (EU) nr. 606/2013 sammenholdt med EUGewSchVG er fastsat i nr. 1320 ff. i KV FamGKG. For så vidt angår proceduren generelt, opkræves et gebyr med en afgiftssats på 2,0, som kan nedsættes til 0,5 i overensstemmelse med nr. 1321 i KV FamGKG, hvis hele proceduren afsluttes. Værdien af sagen, der er nødvendig for at beregne gebyret, fastsættes i overensstemmelse med § 49 i FamGKG.

For så vidt angår ansøgningsproceduren for udstedelse af en attest i henhold til § 14 i EUGewSchVG, er der fastsat et gebyr på 17 EUR (nr. 1711 i KV FamGKG).

v) Forordning om en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender (forordning (EU) nr. 655/2014)

Retsgebyrer:

De gebyrer, der opkræves af de domstole, der er beskæftiget med behandling eller fuldbyrdelse af en kontosikringskendelse i henhold til forordning (EU) nr. 655/2014, er fastsat i GKG og FamGKG. De nævnte love kan tilgås gratis via henholdsvis http://www.gesetze-im-internet.de/bundesrecht/gkg_2004/gesamt.pdf og <http://www.gesetze-im-internet.de/bundesrecht/famgkg/gesamt.pdf>.

I sager efter artikel 5, litra a), i forordning (EU) nr. 655/2014:

Gebyrets størrelse fastsættes i hvert enkelt tilfælde på grundlag af det omtvistede beløb og den relevante gebyrsats ved hjælp af den beregningsmetode, der er fastsat i § 34 i GKG/§ 28 i FamGKG.

a) I overensstemmelse med nr. 1410 i KV GKG anvendes der som udgangspunkt en gebyrsats på 1,5 i sager om afsigelse af en europæisk sikringskendelse i henhold til artikel 5, litra a), i forordning (EU) nr. 655/2014. I visse tilfælde, hvor behandlingen af sagen ved retten ikke er så tidskrævende, anvendes en nedsat gebyrsats på 1,0, jf. nr. 1411 i KV GKG. Hvis der afsiges en kendelse i henhold til § 91a eller § 269, stk. 3, tredje punktum, i ZPO anvendes der som udgangspunkt en højere gebyrsats på 3,0, jf. nr. 1412 i KV GKG.

Gebyret omfatter også debitors anmodninger om retsmidler som omhandlet i artikel 33 i forordning (EU) nr. 655/2014 med henblik på tilbagekaldelse eller ændring af den europæiske sikringskendelse. Der opkræves et fast beløb på 3,50 EUR pr. forkyndelse for forkyndelse med modtagelsesbevis, anbefalet brev med modtagelsesbevis eller ved fogedens hjælp, forudsat at der foretages mere end 10 forkyndelser i én sag, eller hvis forkyndelsen sker på kreditors anmodning, jf. nr. 9002 i omkostningstariffen, der er vedlagt som bilag til lov om retsafgifter i KV GvKostG.

I en appelsag anvendes en afgiftssats på 1,5, jf. nr. 1430 KV GKG. Hvis sagen afsluttes ved, at sagen frafaldes,

nedsættes gebyrsatsen til 1,0, jf. nr. 1431 i KV GKG.

Kravets værdi fastsættes i hvert enkelt tilfælde efter rettens skøn, jf. § 53 i GKG sammenholdt med § 3 i ZPO.

Gebyret forfalder til betaling, så snart anmodningen om en europæisk sikringskendelse eller stævningen er indgivet til retten, jf. § 6 i GKG.

b) For så vidt som byretten træffer afgørelse i første instans som familieret, anvendes der som regel en gebyrsats på 1,5 efter nr. 1420 i KV FamGKG. Hvis sagen afsluttes, uden at der træffes en endelig afgørelse, nedsættes gebyrsatsen til 0,5, jf. nr. 1421 i KV GKG.

Gebyret omfatter også debtors anmodninger om retsmidler som omhandlet i artikel 33 i forordning (EU) nr. 655/2014 med henblik på tilbagekaldelse eller ændring af den europæiske sikringskendelse. Der opkræves et fast beløb på 3,50 EUR pr. forkyndelse for forkyndelse med modtagelsesbevis, anbefalet brev med modtagelsesbevis eller ved fogedens hjælp, forudsat at der foretages mere end 10 forkyndelser i én sag, eller hvis forkyndelsen sker på kreditors anmodning, jf. nr. 2002 i KV FamGKG.

I en appelsag anvendes en afgiftssats på 2,0, jf. nr. 1422 i KV FamGKG. Hvis sagen afsluttes ved, at appellen frafaldes, inden retten har modtaget appelanbringenderne, nedsættes gebyrsatsen til 0,5, jf. nr. 1423 i KV FamGKG. I andre tilfælde, hvor sagen afsluttes, uden at der træffes en endelig afgørelse, er gebyrsatsen 1,0, jf. nr. 1424 i KV FamGKG.

Kravets værdi fastsættes i hvert enkelt tilfælde efter ret og billighed, jf. § 42, stk. 1, i FamGKG.

Gebyret forfalder til betaling, så snart der er truffet en retskraftig afgørelse om gebyrerne, eller sagen på anden måde er afsluttet, jf. § 11 i FamGKG.

c) Når en arbejdsret (*Arbeitsgericht*) træffer afgørelse i første instans, anvendes der sædvanligvis en gebyrsats på 0,4, jf. nr. 8310 i KV GKG. Hvis der afsiges en kendelse i henhold til § 91a eller § 269, stk. 3, tredje punktum, i retsplejeloven anvendes der som udgangspunkt en højere gebyrsats på 2,0, jf. nr. 8311 i KV GKG.

Gebyret omfatter også debtors anmodninger om retsmidler som omhandlet i artikel 33 i forordning (EU) nr. 655/2014 med henblik på tilbagekaldelse eller ændring af den europæiske sikringskendelse. Der opkræves et fast beløb på 3,50 EUR pr. forkyndelse for forkyndelse med modtagelsesbevis, anbefalet brev med modtagelsesbevis eller ved fogedens hjælp, forudsat at der foretages mere end 10 forkyndelser i én sag, eller hvis forkyndelsen sker på kreditors anmodning, jf. nr. 9002 i KV GKG.

I en appelsag anvendes en afgiftssats på 1,2, jf. nr. 8330 KV GKG. Hvis sagen afsluttes ved, at sagen frafaldes, nedsættes gebyrsatsen til 0,8, jf. nr. 8331 i KV GKG.

Kravets værdi fastsættes i hvert enkelt tilfælde efter rettens skøn, jf. § 53 i GKG sammenholdt med § 3 i ZPO.

Gebyret forfalder til betaling, så snart der er truffet en retskraftig afgørelse om gebyrerne, eller sagen på anden måde er afsluttet, jf. § 9 i GKG.

I sager efter artikel 5, litra b), i forordning (EU) nr. 655/2014 og i alle sager vedrørende anmodninger om at begrænse eller indstille fuldbyrdelsen af en kontosikringskendelse:

I sager om opnåelse af en kontosikringskendelse som omhandlet i artikel 5, litra b), i forordning (EU) nr. 655/2014 opkræves der et gebyr på 22 EUR, jf. nr. 2111 i KV GKG. Hvis der under sagen anmodes om kontooplysninger, forhøjes gebyret til 37 EUR, jf. nr. 2112 i KV GKG.

Gebyret omfatter også debtors anmodninger om retsmidler som omhandlet i artikel 33 i forordning (EU) nr. 655/2014 med henblik på tilbagekaldelse eller ændring af den europæiske sikringskendelse.

Der opkræves et gebyr på 33 EUR for anmodninger om ophævelse eller begrænsning af tvangsfuldbyrdelsen, jf. nr. 2119 i KV GKG.

I sager, hvor søgsmålet afvises, eller sagsøger taber sagen, opkræves et gebyr på 33 EUR, jf. nr. 2121 i KV GKG. Hvis søgsmålet kun delvis afvises, eller sagsøger kun delvist taber sagen, kan retten efter ret og billighed

nedsætte gebyret med halvdelen eller beslutte ikke at opkræve det.

Gebyret forfalder til betaling, så snart anmodningen om en europæisk sikringskendelse, om afslutning eller begrænsning af tvangsfuldbyrdelsen eller stævningen er indgivet til retten, jf. § 6 i GKG.

Omkostninger ved forkyndelse:

De fogeder (Gerichtsvollzieher), der er beskæftiget med behandling eller fuldbyrdelse af en kontosikringskendelse i henhold til forordning (EU) nr. 655/2014, kan opkræve de gebyrer, der er fastsat i loven om fogedgebyrer (GvKostG). Loven kan tilgås gratis via <http://www.gesetze-im-internet.de/bundesrecht/gvkostg/gesamt.pdf>.

For forkyndelsen af en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender, der er afsagt i Tyskland, over for en bank, opkræves betaling, for så vidt forkyndelsen skal ske ved en foged i Tyskland. Hvis fogeden foretager forkyndelsen personligt, opkræves der i henhold til nr. 100 i KV GvKostG et gebyr på 11 EUR samt et transportgebyr i forhold til den afstand, som fogeden har tilbagelagt, som udgør: 3,25 EUR ved en afstand på op til 10 km, 6,50 EUR ved en afstand på mere end 10 km og op til 20 km, 9,75 EUR ved en afstand på mere end 20 km og op til 30 km, 13 EUR ved en afstand på mere end 30 km og op til 40 km og 16,25 EUR ved en afstand på over 40 km, jf. nr. 711 i KV GvKostG. Hvis fogeden foretager forkyndelsen på anden måde, opkræves der et gebyr på 3,30 EUR, jf. nr. 101 i KV GvKostG. Forsendelsesomkostninger ved forkyndelse med forkyndelsesattest opkræves fuldt ud, jf. nr. 701 KV GvKostG. Der opkræves et fast beløb til dækning af andre kontantudlæg på 20 % pr. opgave af de gebyrer, der ellers opkræves, dog mindst 3,00 EUR og højst 10,00 EUR, jf. nr. 716 KV GvKostG.

Dette gælder tilsvarende i tilfælde, hvor den ret, der har afsagt den europæiske sikringskendelse i Tyskland, efter kreditors begæring forkynder kendelsen for debitor ved hjælp af en foged.

vi) Den europæiske insolvensforordning (forordning (EU) 2015/848)

Det er gratis at anmelde en fordring i forbindelse med insolvensbehandling i henhold til artikel 53 i forordning (EU) 2015/848, hvis fordringen anmeldes inden for den frist, som retten har fastsat i kendelsen om indledning af behandlingen, jf. § 28 i insolvensloven (InsO). Denne frist skal være på mindst to uger og højst på tre måneder. Det er dog stadig muligt at anmelde en fordring efter denne frist, forudsat at det endelige kreditormøde endnu ikke har fundet sted. I sådanne tilfælde skal kreditor dog afholde omkostningerne ved behandlingen af den fordring, der er anmeldt efter fristens udløb. For at dække disse omkostninger opkræver retten et gebyr på 22 EUR i henhold til nr. 2340 i KV GKG. Gebyret udgør ikke en del af de nødvendige retsomkostninger i forbindelse med insolvensbehandlingen, som betales af insolvensboet i overensstemmelse med § 53 og 54 i InsO. Gebyret skal betales af den kreditor, der har anmeldt fordringen efter fristens udløb, og som dermed har forårsaget den yderligere behandlingsbyrde (§ 33 i GKG sammenholdt med § 177, stk. 1, andet punktum, i InsO).

vii) Den europæiske arveforordning (forordning (EU) nr. 650/2012)

Hvad angår procedurer i henhold til forordning 650/2012 (den europæiske arveforordning), skal der betales gebyrer i overensstemmelse med GNotKG.

Gebyrerne for ansøgningsproceduren for udstedelse af et europæisk arvebevis kan findes i nr. 12210 ff. i KV GNotKG. Den transaktionsværdi, der er nødvendig for at beregne gebyrerne, fastsættes i overensstemmelse med § 40 i GNotKG og svarer som regel til boets værdi.

viii) Forordningen om et europæisk tvangsfuldbyrdesdokument (forordning (EF) nr. 805/2004)

Ansøgninger om udstedelse af et certifikat:

Der opkræves et gebyr på 22 EUR i henhold til nr. 1513 i KV GKG for udstedelse af et certifikat i henhold til artikel 9, stk. 1, artikel 24, stk. 1, artikel 25, stk. 1, og artikel 6, stk. 2 og 3, i forordning (EF) nr. 805/2004 samt for udstedelse af certifikatet i henhold til § 1110 i ZPO.

Anmodninger om berigtigelse eller tilbagetrækning:

Ansøgningsprocedurer i henhold til artikel 10, stk. 1, i forordning (EF) nr. 805/2004 er ikke underlagt retsafgifter.

Der opkræves kun afgifter for en klage, og kun hvis klagen afvises eller forkastes. I et sådant tilfælde udgør gebyret 66 EUR i henhold til nr. 1523 i KV GKG.

Ansøgninger i henhold til artikel 21 og 23 i forordning (EF) nr. 805/2004, § 1084 i ZPO:

Gebyret for procedurer vedrørende anmodninger om at bringe fuldbyrdelsen til ophør, afslå, udsætte eller begrænse fuldbyrdelsen i overensstemmelse med § 1084 i ZPO er 33 EUR (nr. 2119 i KV GKG).

ix) Bruxelles Ia-forordningen (forordning (EU) nr. 1215/2012)

Udstedelse af certifikater i henhold til § 1110 i ZPO (forordningens artikel 53 og 60):

Der opkræves et gebyr på 22 EUR i henhold til nr. 1513 i KV GKG og nr. 23805 i KV GNotKG for udstedelse af certifikater i henhold til § 1110 i ZPO.

Nægtelse af anerkendelse i henhold til § 1115 i ZPO (forordningens artikel 45 og 47):

Gebyret for proceduren vedrørende ansøgninger om nægtelse af anerkendelse er 264 EUR (nr. 1510 i KV GKG).

5. Elektroniske betalingsmetoder

Alle gebyrer, der opkræves af domstolene, kan betales via SEPA-bankoverførsel. Hver rets dommerkontor har udpeget en bankkonto til dette formål.

6. Meddelelse om tidlig anvendelse af det decentrale IT-system

Der er ingen planer om tidlig anvendelse af det decentrale IT-system.

7. Meddelelse om tidlig brug af videokonferencer på det civil- og handelsretlige område

Forbundsrepublikken Tyskland vil anvende artikel 5 i digitaliseringsforordningen fra den 1. oktober 2024.

8. Meddelelse om tidlig brug af videokonferencer i straffesager

Der er ingen planer om tidlig brug af videokonferencer i straffesager.

■ Sidste opdatering: 14/04/2026

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af de respektive EU-lande. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Europa-Kommissionen påtager sig ingen form for ansvar for oplysninger eller data, der optræder i nærværende dokument, eller hvortil der henvises heri. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.